

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **JUDr. M. Š.**, adresa pro doručování: P, proti žalované: **Generální inspekce bezpečnostních sborů**, se sídlem Praha 6, Skokanská 2311/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2016, č. j. GI-IF-30-10/2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 8. 2. 2016, č. j. GI-IF-30-10/2015 se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.903,75 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí 1. odboru kanceláře ředitele žalované, č. j. GI-IF-30-4/2015 ze dne 30. 12. 2015, o částečném odmítnutí jeho žádosti ze dne 16. 12. 2015 o poskytnutí informací podle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Žalobce považuje za nezákonné částečné odmítnutí jeho žádosti o informace v bodě 1) žádosti, tedy, pokud jde o poskytnutí informací „*které úřední osoby služebně činné v Generální inspekci bezpečnostních sborů (s uvedením jejich služební hodnosti, jména, příjmení, služebního místa a útvaru GIBS u něhož působí)* se podílely na nedostatečně účinném

vyšetřování ve věci rozhodované nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 860/15 ze dne 27. 10. 2015“ a v bodě 4) žádosti: „jaký služební příjem byl těmito úředními osobám vyplacen v letech 2014 a 2015, s uvedením všech složek podle § 113 zákona č. 361/2003 Sb. a s uvedením roku jejich narození a obce, ve které mají trvalý pobyt.“

Žalobce předně namítl, že na daný případ nelze aplikovat ust. § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť se nejedná o získání informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení ani o probíhajícím trestním řízení, ale požadoval informace o konkrétních úředních osobách (jménu, příjmení, služebním zařazení a platu) služebně činných u GIBS, které vyšetřovaly žalobcem uvedený případ (postup policistů vůči občanovi cizího státu při realizaci vyhoštění), který byl též předmětem nálezu Ústavního soudu. Uvedl, že se nedomnívá, že by poskytnutím daných informací došlo k ohrožení práv třetích osob či schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti a odhalovat ji. Jméno a příjmení fyzické osoby nejsou, ani ve spojení s číslem občanského průkazu, osobním údajem, ohledně něhož by mohlo být poskytnutí informací odepřeno. Údaje se dále týkají osob, které při vyšetřování nebyly v utajení. Uvedl, že má právo na poskytnutí informací o vyplacené výši platu konkrétních úředních osob služebně činných u GIBS, v rozsahu podle § 8b odst. 1, 3 informačního zákona. Důvody pro odmítnutí poskytnutí informací považuje za „uměle“ vytvořené.

Žalobce dále uvedl, že požadoval informace o několika pracovnících GIBS, kteří se podíleli na vyšetřování dané věci, jež byla předmětem nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 860/15 ze dne 27. 10. 2015. Jejich identita podle názoru žalobce byla známa osobám, vůči nimž příslušníci vykonávali úřední úkony, přičemž tyto údaje vyplývají ze spisu GIBS a usnesení o odložení věci ze dne 20. 11. 2014. Tedy shrnuje, že je nepřiléhavá a ničím nepodložená argumentace ochranou identity těchto příslušníků GIBS za účelem výkonu jejich další úřední činnosti, a to i v utajení. S odkazem na rozsudek NSS č. j. 7 As 207/2015-38 ze dne 3. 8. 2015 mají být výjimky z poskytování informací vykládány restriktivně. Nadto příslušníci GIBS podílející se na předmětném vyšetřování vystupovali při provádění úředních úkonů pod svými jmény, tedy není dána naléhavá potřeba na utajování předmětných informací o nich. Argumentaci neobvyklostí jména a menší velikostí obce pobytu daných osob zcela zpochybnil s tím, že zákon nepřipouští v tomto směru žádnou výjimku z poskytování informací.

Dále odkázal a citoval řadu soudních rozhodnutí týkajících se práva na informace. V závěru citoval z článku autora M. S. a odkázal na čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Shrnul, že podle jeho názoru omezit právo na informace lze pouze za kumulativního splnění podmínky formální, tedy je-li to zákonem stanoveno, a podmínky materiální, tedy pokud jde o opatření v demokratické společnosti nezbytná na ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Uvedené nebylo v jeho případě naplněno, zároveň došlo i k prodloužení správního řízení, neboť požadované informace měl obdržet do 15 dnů. Žalobce tedy navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a aby soud nařídil žalované poskytnout požadované informace.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul průběh řízení a uvedl, že povinný subjekt žalobci poskytl informace k bodům 2), 3), 5) a 6) žádosti v plném rozsahu. Ohledně bodu 1) a 4) žádosti poskytl informace částečně. Ve zbytku žádost odmítl podle ust. § 15

odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, jelikož povinný subjekt neposkytne ve vztahu k příslušníkovi GIBS služební hodnost, jméno, příjmení, služební místo, rok narození a obec trvalého pobytu. Uvedl, že poskytnutí žalobcem požadovaných informací by mohlo ohrozit schopnost příslušníků v roli policejního orgánu GIBS, jakožto orgánu činného v trestním řízení, zastírat svou identitu a předcházet a odhalovat trestnou činnost. Dále povinný subjekt podle ustanovení zákona neposkytne informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení.

Žalovaný dále zdůraznil argumenty uvedené v rozhodnutí o odvolání, zejména s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 207/2015-38, a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2015, č. j. 11 A 183/2013-126. Výjimka stanovená informačním zákonem se pak v návaznosti na uvedená rozhodnutí bude dle názoru žalovaného týkat zejména příslušníků GIBS získávajících poznatky o trestné činnosti, využívajících podpůrné operativně pátrací prostředky a těch příslušníků, u nichž by poskytnutí „jejich“ informací mohlo ohrozit schopnost GIBS vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Poskytnutím uvedených informací by tedy došlo k ohrožení schopnosti příslušníků zastírat svou identitu. Uvedl, že v podstatné části žádosti bylo žalobci vyhověno a informace poskytnuty. GIBS označil za „malou organizaci“ s tím, že z toho důvodu většina příslušníků vystupuje jednak jako příslušník s nezakrytou příslušností ke GIBS, jednak v některých případech se zakrytou příslušností ke GIBS. Při zpracovávání jednotlivých trestních spisů pak příslušníci GIBS vystupují vůči osobám na trestním řízení zúčastněným, vůči orgánům činným v trestním řízení nebo jiným osobám jako tzv. zpracovatelé/vyšetřovatelé trestních spisů, s tím, že ve vztahu k těmto osobám je odkryto pouze jejich jméno, příjmení a funkční zařazení, avšak nikoliv datum narození a obec pobytu. Vůči jiným osobám je však jejich jméno, příjmení a funkční zařazení utajeno, a proto mohou vystupovat pod skrytou identitou. Poskytnutím žalobcem požadovaných informací by tedy došlo k prozrazení identity příslušníků a nemožnosti provádění dalších jejich úkolů v působnosti GIBS. Dále odkázal na ustanovení § 6 odst. 1 zák. č. 341/2011 Sb. týkající se prokazování příslušnosti ke GIBS. Závěrem uvedl jiný případ, kde žalobce požadoval poskytnutí informací, a na závadné jednání žalobce ve vztahu k určitému příslušníkovi GIBS. Konstatoval, že dle jeho názoru žádost žalobce o poskytnutí uvedených informací naplňuje znaky zneužití práva s odkazem na rozsudek NSS, č. j. 1 Afs 107/2004-48 ze dne 10. 11. 2005. Navrhl tedy zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice ze dne 20. 11. 2017 uvedl, že žalovaný neuvádí ve vyjádření žádné nové skutečnosti a „účelově manipuluje s fakty“. Podle jeho názoru se úřední osoby, o nichž informace požadoval, dopustily „zahlázení protiprávního jednání příslušníků Policie“. Při provádění úkonů daného trestního řízení tyto osoby nevystupovaly pod utajenou identitou, žalobce nepožadoval údaj o datu narození, ale pouze rok narození. Poznamenal, že prokazování příslušnosti ke GIBS nesouvisí s poskytováním informací. Závěrem odmítl tvrzení žalovaného, že by žádostí o informace zneužíval právo, obšírně se vyjádřil ke konfliktu s určitým příslušníkem GIBS a odkázal na judikaturu soudů.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 16. 12. 2015 žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., v níž odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 860/15 týkající se postupu Policie vůči vyhošťovanému cizinci. Poukázal na skutečnost, že podle uvedeného nálezu, kterým bylo rozhodnuto o ústavní stížnosti p. A. S., občana K., bylo zásahem Policie ČR při výkonu správního vyhoštění stěžovatele a usnesením GIBS ze dne 20. 11. 2014 porušeno právo stěžovatele na účinné vyšetřování, resp. základní právo nebýt podroben ponižujícímu zacházení podle Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce požadoval poskytnutí šesti kategorií informací, přičemž pro předmětný spor je relevantní žádost o poskytnutí informací pod body 1) a 4), tedy: „1) které úřední osoby služebně činné v Generální inspekci bezpečnostních sborů (s uvedením jejich služební hodnosti, jména, příjmení, služebního místa a útvaru GIBS u něhož působí) se podílely na nedostatečně účinném vyšetřování ve věci rozhodované nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 860/15 ze dne 27. 10. 2015“ a „4) jaký služební příjem byl těmto úředním osobám vyplacen v letech 2014 a 2015, s uvedením všech složek podle § 113 zákona č. 361/2003 Sb. a s uvedením roku jejich narození a obce, ve které mají trvalý pobyt.“ Přípisem 1. odboru – kanceláře ředitele GIBS ze dne 30. 12. 2015, č. j. GI-IF-30-3/2015 byla většina požadovaných informací poskytnuta.

Rozhodnutím ze dne 30. 12. 2015, č. j. GI-IF-30-4/2015, 1. odbor kanceláře ředitele GIBS částečně odmítl žádost o informace žalobce, a to pokud se týká bodů 1) a 4) žádosti, s odkazem na ust. § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 6 informačního zákona, když povinný subjekt neposkytne ve vztahu k příslušníkovi GIBS služební hodnost, jméno, příjmení, služební místo, rok narození a obec trvalého pobytu. V rozhodnutí se uvádí, že povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů a dalších dokumentů, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Z odůvodnění se podává, že poskytnutí žadatelem požadovaných informací by mohlo ohrozit schopnost příslušníků v roli policejního orgánu GIBS, jakožto orgánu činného v trestním řízení, v určitých situacích zastírat svou identitu a tím předcházet trestné činnosti a odhalovat ji. Dále je zde odkázáno na ust. § 11 odst. 6 informačního zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25. 1. 2016 odvolání, v němž uvedl, že rozhodnutí považuje za nezákonné. Nepožaduje informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení ani o probíhajícím trestním řízení, ale informace o konkrétních úředních osobách, jejich jménech, příjmení, služebním zařazení a platu, služebně činných u GIBS a „odpovědných za nedostatečné vyšetření policejního násilí a ponižujícího jednání policistů vůči občanovi cizí státní příslušnosti při realizaci jeho vyhoštění“. Uvedl, že poskytnutím těchto informací nemohou být ohrožena práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti a odhalovat ji. Dále odkázal na řadu rozhodnutí NSS a Ústavního soudu a navrhl, aby odvoláním napadené rozhodnutí bylo zrušeno a požadované informace poskytnuty v plném rozsahu. Dne 1. 2. 2016 žalobce své odvolání doplnil, když zejména odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 A 183/2013-74 ze dne 28. 7. 2015. Napadeným rozhodnutím ředitel GIBS rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil. Z odůvodnění se podává, že podle názoru odvolacího orgánu povinný subjekt postupoval v souladu se zákony a judikaturou soudů ohledně problematiky bezpečnostních sborů, když uvedené informace neposkytl. Uvedl, že žalobcem namítaný rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 A 183/2013-74 byl na základě kasační stížnosti zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení

s tím, že z nového rozhodnutí městského soudu vyplývá, že výjimka podle § 11 odst. 6 informačního zákona se může týkat některých příslušníků GIBS, resp. některých údajů týkajících se těchto příslušníků, a to zejména těch, kteří získávají poznatky o trestné činnosti, využívají podpůrné operativně pátrací prostředky a těch, kdy by poskytnutí údajů o nich mohlo ohrozit schopnost GIBS odhalovat trestnou činnost. Mohlo by též dojít k ohrožení schopnosti příslušníka zastírat svou identitu. V podstatné části žádosti bylo žalobci vyhověno a informace poskytnuty. Odvolací orgán konstatoval, že většina příslušníků GIBS vystupuje jednak jako příslušník s nezakrytou příslušností ke GIBS, jednak v některých případech se zakrytou příslušností ke GIBS. Poskytnutím žalobcem požadovaných informací by došlo k prozrazení identity příslušníků a nemožnosti provádění dalších jejich úkolů v působnosti GIBS.

Při jednání soudu dne 23. listopadu 2017 setrvali účastníci na svých skutkových a právních stanoviscích. Žalobce navrhl, aby soud vyhověl jeho žalobě tak, jak specifikoval v závěrečném návrhu jejího písemného vyhotovení. Pověřený zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím: „*Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“

Podle ust. § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím: „*Povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.*“

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se neztotožnil s argumentací žalované ohledně důvodů, pro které bylo žalobci odepřeno poskytnutí informací ohledně jména, příjmení, služební hodnosti a služebního zařazení příslušného pracovníka GIBS prověřujícího případnou trestnou činnosti Policie ČR ve věci, která byla předmětem přezkumu ze strany Ústavního soudu. Podle názoru městského soudu samotné jméno úřední osoby, zde příslušníka GIBS, příp. údaje o jeho hodnosti a služebním zařazení, nelze bez dalšího podřadit pod výjimku § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato norma se vztahuje k činnosti orgánů činných

v trestním řízení a bez bližších podrobností nelze konstatovat, že mezi tyto informace patří i údaj o totožnosti osob, které pro takový orgán v rámci vyšetřování trestné činnosti pracují.

Dále je v rozhodování žalované nutno zohlednit skutečnost, na kterou žalobce poukazoval opakovaně, a to, že v konkrétním případě šetření policejního zásahu proti vyhošťovanému občanovi K. byla známá identita a totožnost osoby, která prováděla za GIBS šetření a která vydala usnesení o odložení věci, a to celé řadě osob, přinejmenším oznamovateli a jeho právnímu zástupci. To již samo o sobě zpochybňuje závěr o tom, že by jméno právě této osoby mělo zůstat v důležitém zájmu dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím utajeno. Jakkoliv protokoly o provádění úkonů trestního řízení, příp. samotné rozhodnutí o odložení věci, nejsou veřejným dokumentem, který by měl být poskytnut komukoliv, přesto se k jeho obsahu může dostat větší počet blíže nespecifikovaných osob, protože minimálně jej musí dostat do rukou ozamovatel, resp. jeho právní zástupce, a ten není vázán žádnou povinností jej utajovat a informace z něj nesdělovat třetím osobám. Tato skutečnost tedy byla v rozhodnutí GIBS zohledněna nedostatečně.

Nevěrohodný a další vysvětlení postrádající je i argument žalovaného, že vzhledem k určitému omezenému počtu pracovníků GIBS dochází k tomu, že určitá úřední osoba v jedné věci při prošetřování funguje v tzv. otevřeném režimu, tj. vyhotovuje rozhodnutí směřující navenek, a následně v jiné věci by měla figurovat jako orgán vykonávající operativní činnost s využitím operativně pátracích prostředků a působící v jakémsi utajení. Soud má za to, že ve chvíli, kdy je totožnost osoby a její příslušnost ke GIBS již jednou zveřejněna, lze si obtížně představit, že by v nějaké jiné věci tato osoba mohla působit pod stejným jménem v utajení a že by z tohoto důvodu bylo nutno její jméno, příjmení a služební zařazení nadále utajovat a nezveřejňovat. Minimálně v tomto rozsahu se musí žalovaná znovu námitkami uplatněnými v odvolání žalobce proti rozhodnutí o částečném odmítnutí informace zabývat a vypořádat, s tím, že je třeba mít na paměti princip prostupující zákon o svobodném přístupu k informacím, tedy, že všechny výjimky z tohoto zákona směřující k tomu, že určitá informace nebude poskytnuta, je třeba vykládat restriktivně. Smyslem a účelem zákona je umožnit přístup k informacím bez omezení s tím, že výjimky lze použít pouze tam, kde je to skutečně nezbytně nutné a kde to odpovídá smyslu a účelu ustanovení, v nichž jsou výjimky koncipovány.

K odepření poskytnutí informací s odkazem na ust. § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba uvést, že ani pravidlo vyjádřené v tomto ustanovení není samoučelné, a že tato výjimka může ospravedlnit znepřístupnění požadované informace jen tehdy, pokud by *„poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti,“* s tím, že *„obrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly musí být konkrétně a srozumitelně vyjádřené a zároveň prokazatelně existující, nikoliv pouze hypotetické,“* (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016 - 55).

Soud se však neztotožnil s argumentem žalobce zpochybňujícím odmítnutí poskytnutí informace o místě pobytu konkrétní osoby, a to pro případ kombinace neobvyklosti jména osoby a menší velikosti obce její pobytu. Jestliže podle ust. § 8b

zákona o svobodném přístupu k informacím je na místě sdělit osobu příjemce veřejných prostředků, zde tedy služebního příjmu, s uvedením jeho jména, příjmení a místa obce pobytu, soud má za to, že ohledně uvedení obce pobytu by bylo možno odmítnout poskytnutí takové informace právě s přihlédnutím k tomu, pokud by se v daném případě konkrétní osoby jednalo například o málo obvyklé jméno v kombinaci s pobytem osoby ve velmi malé obci. Na základě toho by totiž bylo možno takovou osobu ztotožnit co do místa jejího konkrétního bydliště, a získat tak i další informace o ní, o jejím životě, o její rodině apod., které se však již vymykají ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. V takovém případě by bylo podle názoru soudu nutno provést test proporcionality, tedy poměřit, zda je na jedné straně dán dostatečně silný zájem na sdělení takové informace ve veřejném zájmu, aniž by na druhé straně nedošlo k neoprávněnému zásahu do osobní sféry konkrétní osoby. Soud nemůže odhlédnout od skutečnosti, že jakkoliv dosavadní judikatura NSS, pokud jde o příjemce veřejných prostředků, stanovila velmi striktně, že takové informace se bez dalšího poskytují, tyto její závěry byly ve významné míře zkorigovány nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, ze dne 17. 10. 2017, kde Ústavní soud dospěl k závěru, že v každém takovém případě je třeba znovu provádět test proporcionality s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem řešené věci.

Úkolem žalované tedy bude, aby znovu posoudila a zvážila, zda s přihlédnutím k výtkám městského soudu je i nadále přípustné žádosti žalobce nevyhovět.

Jelikož žaloba byla shledána důvodnou, soud napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a současně podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení, spočívající v náhradě soudního poplatku ze žaloby ve výši 3.000 Kč a náhradě soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 241/2016 ve výši 5.000 Kč. Dále soud žalobci přiznal náhradu ušlého výdělku podle § 29 odst. 3 vyhl. č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, a to ve výši 903,75 Kč (241 Kč za hodinu při výpočtu maximální výše základu daně děleno počtem pracovních hodin v roce 2016, tedy 486.000 : 2016, za 3 a třičtvrtě hodiny - cesta z bydliště žalobce k soudu a zpět 2 x po jedné hodině, soudní jednání v délce 1 a třičtvrtě hodiny). Celkem tedy náhrada nákladů řízení přiznaná žalobci představuje částku 8.903,75 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. listopadu 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.